

## PERSONALIA.

---

---

### J. W. Roeloffs.

---

Den 29en October had collega Roeloffs den dag kunnen herdenken, waarop hij voor 25 jaren zijn tandmeestersdiploma verwierf. Teekenend voor den jubilaris is, dat hij, wars van alle uiterlijk vertoon, aan hulding van patiënten en collega's zich dacht te onttrekken door schuil te gaan in de jachtvelden van Gelderlands achterhoek.

Een van Roeloffs lijfspreuken is: „Laten we nou maar gewoon doen en geen praatjes maken en opschieten.” Ziedaar dan ook den geheelen man in zijn dagelijksch werk.

Hij is gewoon, héél dood-gewoon! En dat is hij nu 25 jaren lang geweest; hij heeft zijn plicht gedaan tegenover hen, die zijn hulp kwamen zoeken, hij heeft nooit de grooté trom geroerd, maar heeft in dien tijd wel het werk van drie anderen gedaan.

De collega's hebben zich dan ook het recht niet laten nemen om „praatjes te maken”. Ze hebben dat gedaan op 6 November in een afdeulingsvergadering te Utrecht, die onder den schijn van huishoudelijkheid toch eigenlijk als eere-avond was bedoeld. Bestuurders van de Maatschappij waren tegenwoordig om te toonen hoe de energie gewaardeerd wordt, die dag in dag uit, gedurende een kwart eeuw met een nooit falende nauwgezetheid, een nooit conciliant geweten aan een eindelooze reeks van kleine plichtjes weet te voldoen.

Zelf vindt de jubilaris dit vanzelfsprekend. „Zoo hoort het en zoo doe je het”, meent hij. En inderdaad, wie het voorrecht heeft eens enkele dagen in Roeloffs' werk-kamers te mogen rondkijken zal kunnen constateeren,

dat er alles gedaan wordt zooals het „hoort”. In de twee operatiekamers en in het atelier is van negen tot zes alles in volle actie. Goed getraind personeel zorgt voor alle bijkomstigheden, zoodat van den tijd van den tandarts geen minuut verloren gaat. En elke minuut van dien tijd wordt besteed aan werk, dat gezien mag worden.

Misschien zou deze of gene bezoeker denken, dat hij het *anders* zou doen, dat hij volgens een andere methode zou werken. Dit is mogelijk, is zelfs waarschijnlijk, want onze Utrechtsche collega werkt dikwijls volgens eigen inzichten en manieren, die afwijken van de meest gangbare. Men kan daarover met hem redetwisten en zal ten slotte vinden, dat zij meestentijds berusten op een met zorg vergaarde ondervinding en dat ze in *R o e l o f f s'* handen uitstekende resultaten leveren. Men zal ze dus hebben te eerbiedigen, dikwijls theoretische bezwaren eraan kunnen toetsen en... veel kunnen leeren. Pogingen om den vinder dier origineele werkwijzen te bewegen deze ook in breder kring bekend te maken, bleven in den laatsten tijd steeds vruchteloos. Het Tijdschrift werd nooit door hem met copie overstelpd. Dat wij niettemin op deze plaats eens van onze warme waardeering voor hem wenschten te spreken, zij een indicatie voor den ernst waarmede wij gelooven in *R o e l o f f s* een der meest verdienstelijke leden onzer professie te mogen zien.

B. R. B.

---

### W. P. Mulié Sr.

7 November 1877.

7 November 1917.

7 November j.l. was het 40 jaar geleden, dat onze Collega *W. P. Mulié* zijn Tandmeestersdiploma behaalde.

Allen, die dezen Nestor der Leidsche Tandheelkundigen en zijn werk van nabij kennen, zullen respect hebben, voor wat hij verricht heeft in tijden, dat de Tandheelkunde

nog in de kinderschoenen stond, de eerste schreden werden gezet op het gebied der conserveerende tandheelkunde en met primitief instrumentarium en gebrekkige materialen defecten in tanden werden opgevuld, om de toen steeds zegevierende tang z'n slachtoffers te betwisten.

Moge het onze collega, die kort geleden onder groote belangstelling z'n tachtigsten verjaardag vierde, gegeven zijn nog jaren getuige te wezen van den groei en den bloei van een wetenschap, waarvoor hij een der baanbrekers geweest is.

J. P. A. BRAND.